

Anarcho-primitivistická kritika civilizace

Anarcho-primitivisté (APisté) se snaží odhalit, napadnou a odstranit všechny četné druhy nadvlády, které strukturují individuální, sociální vztahy a vzájemné vztahy s přírodním světem. Aby APisté pochopili původy a pokrok nadvlády, který vedl k vytvoření politických, sociálních či socio-environmentálních hierarchií, jež jsou APisty vnímány jako příčiny nejčtetnějšího lidského strádání (ztráta svobody, třídní společnost, závist, poroba, války, atd.) a ničení životního prostředí, jejich kritika je soustředěna zejména na původy a pokrok symbolické kultury, sedentismu, domestikace, civilizace a technologií.

V následujícím textu, který zahrnuje hlavní body, na které se APisté zaměřují, jsou souhrnným nastíněním toho, proč jsou tyto body pro APisty důležité v jejich kritice, aby byly skutečně odstraněny veškeré formy nadvlády a zastaveno ničení životního prostředí.

Symbolická kultura

Prehistorické počátky symbolické kultury APisté vnímají jako první kroky v odcizení od přírody a lidí vzájemně, reálného světa, a jako první kroky ke snaze svět ovládat skrze jazyk; domestikovat. (1)

Když lidé začali svět a objekty a subjekty v něm pojmenovávat, stali se odcizení přímému kontaktu s reálným světem a začali si jej smyslově deformovat, a v jiných ohledech či případech podřizovat. (Přidělování jmen subjektům, ať lidem či nelidským zvířatům, je velmi potřebným nástrojem pro domestikaci; ovládání a manipulaci druhých. Jestliže dáte nelidskému zvířeti jméno, stáváte se tím, kdo jej může skrze pojmenování ovládat. Obdobně při domestikaci lidí.)

Smyslovou deformací je míněno, že se lidem jazykem, přidělováním pojmenování objektům či subjektům, zcela mění představa o reálném světě a o objektech a subjektech v něm existujících. Například je známé, že lidé, kteří nemají pojmenování pro určitou barvu, nemusí být schopni rozpoznat a nerozpoznávají tento určitý druh barvy od jiného druhu barvy. (2) Jiným příkladem mohou být určitá přímení lidí, která na základě přidělených významů slovu, mohou od základů změnit jakým způsobem je člověk vnímán jiným člověkem bez ohledu na skutečný charakter tohoto člověka (člověku může být zničen nebo zlepšen život na základě jeho jména).

V případě přijetí mechanického času se lidé neodmyslitelně stali odcizení biologickému času. Lidské mysli byly mechanizovány mechanickým časem a ztratily přirozenou schopnost vnímat svět v jeho reálném rytmu a orientace v něm bez techniky. Toto není zřejmé jen v případě mechanického času, ale v přijetí jiné techniky. Pakliže lidé s mechanickým časem ztratili schopnost vnímat přirozené plynutí světa, výrobou kompasu ztratili schopnost orientace bez této techniky

(například lovecko-sběračští mořeplavci dokáží s přesností určit směr, kterým plují a svou polohu či polohu pevniny mnohými rozmanitými způsoby; od polohy slunce, hvězd, teploty vody až po výskyt druhů nelidských zvířat či zbytků rostlin v oceánu). (3)

Symbolická kultura, jak v ohledech historických, tak současných, je používána jako politický nástroj. V případě, kdy byly například evropskými kolonizátory v Severní Americe kolonizovány lidské kultury s neznalostí rozšířené symbolické kultury, byly skrze rozšířenou symbolickou kulturu, představující písmo, manipulovány a ovládány. Řeč se zavedením písma ztratila svou hodnotu, a psané slovo, zpodobňující texty, se stalo politickým nástrojem manipulace a ovládání druhých. V případě, kdy se začalo užívat psaného slova, písmo nahradilo paměť, a mluvené slovo ztratilo na významu, hodnotě či moci (například psaná smlouva je hodnotnější než ústní smlouva, domluva).

V (dnešní) masové techno-průmyslové společnosti se symbolická kultura jako politický nástroj zjevuje ještě zřetelněji než v časech minulých. Mechanickým časem či matematikou jsou desítky milionů lidí (nevyjímaje desítky bilionů otroků nelidských zvířat) ovládáni s cílem vynucení a dosažení vyžadovaného produktivismu. Masová produkce (technologická produkce obecně) na symbolické kultuře neodmyslitelně závisí; jak v ohledech ovládání mas lidských a nelidských zdrojů k produktivismu, tak v ohledech domestikace lidí při vzdělávání budoucích lidských zdrojů na systém produkce. Je neodmyslitelné, že symbolická kultura domestikaci, čímž manipulaci a ovládání druhých, a také vykořisťování velmi dobře slouží již od svých počátků.

Apisté zřetelně ukazují, že posun k symbolické kultuře se stal kruciólní v našem vztahu k reálnému světu a jeho chápání. Odcizení od reálného světa viditelné v přijetí jazyka, a později například v podobě mechanického času a rozšiřování další symbolické kultury, je kořeny civilizovaného násilí, včetně ničení přírody. Od slov a mechanického času jsme se přesouvali do současné patologické závislosti na technologiích a virtuální realitě, kdy je reálný svět, spolu se živými bytostmi existujícími v něm, vykořisťován a pohlcován odcizením masové techno-průmyslové společnosti od jeho existence, potřeb a utrpení.

Sedentismus

Ztrátu rovnostářství v lidských společnostech značí několik zásadních bodů. Mimo domestikace, dělby práce či specializace, je to volná nedostupnost zdrojů každému jednotlivci či společnosti, a ztráta přímé spotřeby. Antropologie dělí lidské společnosti na společnosti s přímou spotřebou a společnosti s opožděnou spotřebou. (4) Lidské společnosti s přímou spotřebou se označují za rovnostářské, lidské společnost s

opožděnou spotřebou se označují za nerovnostářské. Opožděná spotřeba znamená mít možnost vytvářet a hromadit přebytky.

APisté tím vnímají sedentismus (usazení na místě) jako jeden ze stěžejních kroků ve ztrátě rovnostářství a také jako základ pro domestikaci. Sedentismus, v kontrastu k nomádskému lovecko-sběračskému způsobu života, umožnil začít vytvářet a později hromadit přebytky. Přebytek je forma vlastnictví. Sedentismus přinesl do lidských vztahů předtím nevyzkoušenou zkušenost.

Přebytek jako forma vlastnictví přináší počátky domestikace. Přesto, že přebytky mohou být kolektivně vlastněny, již se jimi vytváří určitá třída lidí, které se dostává rozhodovací moci o přerozdělování přebytků. Vzniká tím vztah, který je stěžejní při domestikaci; dostupnost potřeb na základě poslušnosti domestikátorovi. Tento vztah vykazuje závislost některých na vlastnících přebytků a jejich přerozdělováním. Se sedentismem se stejně tak zjevuje ztráta rovnostářské volné dostupnosti zdrojů pro všechny.

Ale není to jen tento dopad sedentismu na lidské sociální vztahy, proč APisté kritizují sedentismus, dalším důvodem je velmi praktický důvod. Přesun z nomádského způsobu života lovců-sběračů k usedlé existenci přinesl nárůst porodnosti. Ve společnostech nomádských lovců-sběračů existovala přirozená kontrola populace. Lidé měli jen tolik dětí, kolik jich unesli na svých bedrech. Čímž, ačkoliv někteří označují za počátky nekontrolovaného růstu lidské populace domestikaci a zemědělství, APisté ukazují, že nekontrolovaný populační růst má své kořeny v usazení na místě.

Domestikace

Domestikace je jeden z hlavních zlomů v lidské existenci. Nicméně APisté nevnímají domestikaci jako počátek úspěšné cesty, jak je často mainstreamově míněno, ale jako jednu z největších chyb, která nastala v lidské historii.

Domestikace, údajně zásadní revoluční krok k lepší lidské existenci, značí úplnou ztrátu rovnostářství v lidských společnostech a ztrátu lidských vztahů k přírodnímu světu. (5) Domestikace přinesla četné hierarchické organizace do lidských vztahů, jak v ohledech politických, sociálních, včetně patriarchy, a socio-environmentálních (vztahu k přírodnímu světu), a je jedním velkým skluzem, kterým se lidské společnosti vydaly k zničení svých komunit směrem k dnešní odcizené vykořisťovatelské techno-průmyslového masové společnosti.

Domestikace byla ústředním bodem, kdy svět začal být viděn lidmi utilitární perspektivou. Znamená to, že začal být rozdělován na to, co, kdo je lidem k užítku a

co, kdo ne; dualistickým pohledem, který umožňuje některý vidět jako škodný, plevel a jiný jako žádoucí. Jinými slovy domestikace postavila zdi mezi lidmi a přírodou, když přinesla tuto lživou perspektivu, s níž se svět stal existující k našemu užitku a současně jiné subjekty, které dříve byly součástí světa, začaly být zabíjeny jako nepohodlné součástky pro domestikovanou existenci. Tento patologický utilitární pohled na svět dovedl svět do degradovaného patologického monokulturního stavu, který je dnes zřejmý kdekoli; v zemědělství, lesnictví či zahrádkářství, a jehož důsledkem je současné masové vymírání druhů. Svět byl převeden a uvržen do spotřebního zboží konzumace civilizace.

Ačkoliv APisté vnímají jako posun k nekontrolovanému růstu lidské populace samotný sedentismus, domestikace je nepochybně mnohem průraznějším předpokladem pro možnost velkého populačního růstu. S domestikací nelidských zvířat a rostlin neodmyslitelně přišly ohromné přebytky, které mimo katastrofálních důsledků pro mezi lidské vztahy, přinesly také vysokou porodnost. Nicméně současně s vysokou porodností se s domestikací začala vyskytovat mnohem větší časná úmrtnost, než byla známá ve společnostech nomádských lovců-sběračů. Zejména časná úmrtnost v případě žen, dětí a starších dospělých. Čimž k výraznému populačnímu růstu došlo i přes zvýšenou úmrtnost; snížením intervalů mezi porody a zvýšením počtem narozených dětí na jednu ženu. (6)

Populační růst s sebou neodmyslitelně přinesl potřebu pro uživení stále více lidí. Potřeba uživení stále více lidí nevyhnutelně určila příchod kolonizace pro zabírání půdy pro pěstování plodin, čímž se zrodily dobovačné války kolonizátorů, které nebyly mezi nomádskými lovci-sběrači známé, a kterých se lovci-sběrači stávali sami obětí. Války přispěly patriarchálnímu vidění světa, protože ženy byly nuceny ještě k větší porodnosti dalších lidských mužských zdrojů pro válečné konflikty. Mužům, coby dobyvatelům, války zajistily mnohem větší přísun moci.

Domestikace, včetně četných hierarchií, vysoké porodnosti či válek, přinesla do lidských společností nemoci, které nomádští lovci-sběrači neznali nebo se v jejich společnostech jen zřídka kdy vyskytovaly. Zejména to byly infekční nemoci kvůli vysoké koncentraci lidí na jednom místě, ale bylo to také zkrácení lidského života (až) o jednu třetinu či nemoci spojené s chudší zemědělskou stravou a usedlostí jako osteoporóza či anémie, a problémy spojené se životem těžké fyzické práce na polích jako degenerace páteře či zlomeniny apod. (5)

Nomádští lovci-sběrači neznali dělbu práce, měli jen co unesli při svém nomádském životě. Takže jednou z dalších věcí, která vnikla do lidských společností spolu s domestikací, byla dělba práce. Rozšiřování dělby práce a potřeba vytváření nových nástrojů pro obdělávání polí, budování skladů či válečných konfliktů přinesla specializaci a stratifikaci společnosti; vše potřebné pro vznik a existenci třídní

společnosti.

Domestikace je chápána jako kontrola a modifikace života nebo celých krajín pro lidský užitek. Ale bylo by nepravdivé tvrdit, že domestikace zahrnuje pouze kontrolu nelidského života. Logika domestikace, ochočování je stejná ve všech případech; v případě nelidských zvířat, rostlin, stromů, celých krajín nebo lidí. Domestikace je vždy prováděna za nějakým účelem a značí ztrátu divokosti; domestikovaný je převáděn do kontrolovaného řádu pro benefit těch a závislosti na těch, kteří domestikaci zavádějí: domestikátorů. Rostliny se staly plodinami, stromy dřevem, vlci domácími mazlíčky (psy), divoký tur dojnící, ptáci brojlery, lidé těžaři, zedníky, číšníci, policisty, atd.

Pro příklad, pakliže by nebyl pes domestikován například pro lovecké účely, bez této domestikace by nezabíjel zvířata, k jejichž zabíjení byl domestikován. Nikdy by bez této domestikace necítil požitek ze zabíjení těchto zvířat, a nikdy by se necítil provinile, pokud nezabije. Toto zapomenutí na to kým jsou, je do smyslů a vnímání těchto zvířat násilně vštěpováno již od narození skrze domestikaci.

Domestikace funguje jako systém nadvlády, kde je domestikovaným odňata svoboda, spolu s osobním rozkvětem a znalostmi o rozmanitosti světa. Zatímco v divočině s absencí domestikace jsou lidem či nelidským bytostem volně dostupné zdroje potřebné k životu, domestikace obvykle probíhá násilným způsobem skrze kontrolu, ovládnání a vlastnění potřeb, výhrůžkami vyhladověním a smrtí, a vštěpováním monokulturních znalostí pro účely, za nimiž jsou domestikovaní ochočováni. Toto platí stejně tak například pro domestikaci koně, kdy jsou energie, smysly a vědomosti, které by umožnily život mimo zajetí degradovány ve prospěch domestikátora, stejně jako to platí institucionalizovaně v případě domestikace lidských dětí například prostřednictvím školství, kdy jsou lidé ochočováni potřebám civilizovaného světa, podřízenosti těm výše v hierarchii, než aby dostávaly nástroje pro život volnosti; prosperitě, rozmanitosti a smyslnosti, jíž poskytuje volnost, která je domestikovaným upírána či zatajována. (7)

Příkladem praxe lidské domestikace je evropská kolonizace, kdy například domorodým Sámům na Severu Evropy, bylo kolonizátory zabránno životní prostředí a příroda byla zničena uhelnými doly, do nichž byli domorodí Sámové násilně odvedeni. Současně děti Sámů byly násilně nuceny školní docházce, byly zavřeny mezi čtyři stěny škol a skrze strach z trestů a smrti domestikovány jako budoucí zdroje potřebné k udržování civilizace. Těmto lidem byly násilně upřeny znalosti o reálném světě, s nímž žili po generace bez jeho ničení, aby se stali součástí civilizovaného světa. Tato praxe lidské domestikace je dnes běžnou součástí civilizace, a je příběhem a potřebou civilizace samotné.

Civilizace

Civilizaci APisté vnímají jako neodmyslitelně násilnou, hierarchickou a represivní, a to zejména ze dvou důvodů. Prvním důvodem je domestikace a druhým je expanze, kolonizace; obojí je základem civilizace.

Životní styl společností nomádských lovců-sběračů nevyžaduje domestikaci, hierarchie, ani kolonizaci. Nomádští lovci-sběrači mohou žít jen z potřeb, které naleznou v místech, kde kočují, a každý si dokáže nástroje pro získání těchto potřeb sám zprostředkovat. Nevyžadují hierarchie, zejména proto, že jsou společnostmi s přímou spotřebou a volnou dostupností zdrojů, a proto, že v jejich společnostech neexistuje domestikace, dělba práce či specializace. Nevyžadují kolonizaci vzhledem k tomu, že nežijí usedlou existencí a v počtech, které by si rutinní těžbu a dovoz zdrojů ze stále odlehlejších oblastí vyžadovaly. Civilizace, v kontrastu k životnímu stylu nomádských lovců-sběračů, vyžaduje domestikaci, hierarchie a kolonizaci.

Domestikace je potřebné nejen pro pěstování plodin, ale zejména pro samotnou dělbu práce či specializaci, které si civilizovaná existence vyžaduje. Domestikace sama, dělba práce a specializace (stejně jako skutečnost, že civilizované společnosti jsou společnostmi s opožděnou spotřebou a nevolným, nerovným přístupem ke zdrojům) značí hierarchie, a také jsou základem třídní společnosti. Kolonizace je neodmyslitelnou součástí civilizace, poněvadž civilizace představuje usedlou lidskou existenci v hustotě dostatečně vysoké pro to, aby vyžadovala rutinní dovoz zdrojů. V případě potřeb tzv. neobnovitelných zdrojů je potřeba kolonizace ještě zřejmější.

Kolonizace s sebou přináší neodmyslitelné násilí. Jestliže vyžaduje civilizace zdroje pro svou existenci, které nejsou dosažitelné v jejím bezprostředním okolí, bude si je brát odkudkoliv a násilně, poněvadž pokud tyto zdroje nezíská, znamená to pro civilizaci její zhroucení.

Pakliže civilizace potřebuje expandovat, znamená to, že civilizace je kulturou, která je postavena a udržována skrze svůj „nekonečný“ růst. Z této podstaty civilizace APisté civilizaci nevnímají jen jako násilnou a represivní kulturu, ať již pro přírodní svět nebo lidi, ale vnímají civilizaci jako trvale neudržitelnou.

Moderní technologie

APisté často slýchají, že některé moderní technologie jsou nebo můžou být prospěšné lidem. Nicméně APisté poukazují na to, že nemůžeme moderní technologie chápat jako jednotlivé (konečné) produkty či jednotlivé oddělitelné, určité části.

Moderní technologie není nástroj na rozdíl od nástrojů lovců-sběračů - které si

nevyžadují hierarchie, zprostředkování či odcizení, každý si je dokáže vyrobit sám, včetně obstarání materiálů. Moderní technologie je lepší chápat jako systém či komplexní prostředí. Čímž APisté uvádějí, že moderní technologie není neutrální v kontrastu k nástrojům lovců-sběračů. Neutrálním v tomto případě je míněno zejména, že bez ohledu na to, kdo má jakékoliv moderní technologie v rukou, přinášejí s sebou určité neblahé hodnoty. V případě nástrojů lovců-sběračů záleží na tom, kdo má tyto nástroje v rukách, zda budou jimi jiní například ohrožováni, zatímco v případě moderních technologiích (jak ohledně produkce, tak konečného produktu) toto nemůže být míněno.

Moderní technologie vyžadují kolonizaci, četnou domestikaci, donucovací moc, specializaci a dělbu práce. Každý produkt a část moderní technologie ničí či nějakým vážným způsobem poškozuje přírodu (ať při produkci nebo jako konečný produkt). Moderní technologie si lidé nejsou schopni vyrobit sami, včetně obstarání materiálů, čímž lidé závisí na rozsáhlém hierarchickém systému. Pro příklad například telekomunikační technologie, jako jsou mobilní telefony, iPhony, nebo počítače v případě výpočetní techniky závisí na rozsáhlém systému těžby, zpracování a produkce, a nejsou nijak oddělitelné od serverových farem, včetně složitého satelitního systému a zprostředkování až po konečné zpracování těchto technologií po jejich vysloužení.

APisté tímto také říkají, že navzdory k velmi častému mínění o ulehčování existence lidského života moderními technologiemi, moderní technologie vyžadují rozsáhlý a složitý systém vzdělávání (domestikace, symbolická kultura, specializace), produkce, zpracovávání, obsluhy, recyklace a likvidace, čímž je velmi složité mluvit o tom, že by moderní technologie skutečně ulehčovaly existenci lidskému životu (v kontrastu k jednoduché dostupnosti potřeb u lovců-sběračů); i v případě mnohé automatizace produkce apod. Spíše naopak se s moderními technologiemi lidé stávají zavázáni a v tahávání do automatismu moderních technologií; lidé jsou moderními technologiemi standardizováni (standardizací je myšleno usměrňování, podřizování či ovládnutí). O složitosti moderních technologií mluvíme v případě jakýkoliv základních potřeb, včetně například získávání vody. Ať již v případě balené vody nebo vody z kohoutku si takové získávání vody vyžaduje velmi složitý systém. Čistá voda v řece byla pro nomádkého lovce-sběrače velmi snadno a volně dostupná bez jakékoliv dělby práce, závislosti na specialistech, zprostředkování, atd. Pokud jde o získání či tepelnou úpravu potravy, je to totéž. Například elektrický sporák (nebo tištěné jídlo) se svým požadavkem technologického systému lze složitě shledat jako zjednodušující existenci lidského života, pakliže budeme mluvit o nástrojích lovců-sběračů potřebných pro tepelnou úpravu potravy.

Obzvláště pro masovou technologickou společnost globální civilizace, jako je zde dnes, je standardizace lidí moderními technologiemi neodmyslitelná; lidé často

nemají jinou možnost, než žít v techno-průmyslové společnosti. Toto s sebou neodmyslitelně přináší, že lidé jsou nuceni například k dělbě práce či ničení přírody, které by bez technologického systému nevykonávali. Jinými slovy, ti, kteří by v netechnologické společnosti nenichali lesy, hory či řeky, nebo také jiné lidské životy (vědomě či nevědomě) například pro těžbu tzv. přírodních zdrojů či při samotné výrobě moderních technologií, to v technologické společnosti budou činit. Je zřejmé, že masová technologická společnost globální civilizace, jako je zde dnes (i bez kapitalismu), značí ztrátu lidské svobody a autonomie (jednotlivců či skupin, kteří nechtějí být součástí tohoto technologického světa, ať pokud jde již o rozené do technologického světa nebo ty, kteří žijí mimo civilizaci a jsou do technologického světa [často velmi násilně] v tahávání při přirozené expanzi technologií a nevyhnutelné potřebě kolonizace).

Jestliže APisté říkají, že nemůžeme moderní technologie chápat jako jednotlivé (konečné) produkty či jednotlivé oddělitelné, určité části, toto mínění zahrnuje také technologie potřebné pro moderní zdravotnictví. Navzdory povrchním výhodám zdravotnické moderní technologie, je to technologický systém sám, jehož vyžadují moderní zdravotnické technologie, který je spouštěčem či příčinou rozsáhlého množství (ne-li drtivé většiny) útrap člověka v technologickém světě (infekční, nádorové, kardiovaskulární, oční, psychické, mentální, duševní, fyzické [zlomeniny apod.], aj. problémy). Jinými slovy APisté nemusí popírat, že moderní zdravotnické technologie v některých případech zahaňují životy, ale v případě moderních technologií není možné oddělovat dobré od špatného a je potřebné moderní technologie chápat jako ucelený celek. (8) Život lovce-sběrače byl zdravější (průměr přirozené dlouhověkosti lovců-sběračů je 75 let) (9) a poskytoval mnohem více rozmanitého a současně jednoduššího bytí než život člověka v technologickém světě.

Včetně těchto skutečností, APisté kritizují moderní technologie proto, že je vidí jako lidi zbavující vědomostí a odcizující reálnému světu. To, co začalo se ztrátou vědomostí vplížením se mechanického času či kompasu, jak bylo vysvětleno v odstavcích o symbolické kultuře, moderní technologie rozšířily do predace nezamýšlených výšin a jeví se, že tato cesta bude v blízké budoucnosti ještě intenzivněji postupovat, než intenzitou, která je zde nyní. Touto cestou je míněn například transhumanismus, který je ztělesněním technologizace života samotného. Čím více existuje moderních technologií a je rozšířen technologický svět, tím více se lidé stávají závislí na technologiích a jsou jimi ovládaní, přičemž ztrácejí své vědomosti o reálném světě a jeho existenci a potřebách. Současně se lidem vytrácí možnost žít bez moderních technologiích a vědomosti o možnosti tohoto života. Hrůznou budoucností je, že by reálný svět mohl být zcela kontrolován a mechanizován postupem technologického pokroku, protože právě tato trajektorie je pro technologie (jejich pokrok) přirozená. Obdobně jako civilizace, existence technologií závisí na expanzi, čímž stále větším pohlcováním živého světa.

Závěr

Z textu je pravděpodobně pochopitelné, že APisté vnímají jako příkladnou trvale udržitelnou lidskou existenci, která nevyžaduje žádné politické, sociální a socio-environmentální hierarchie, existenci nomádských lovců-sběračů.

Navzdory všem mýtům o nomádských lovcích-sběračích, které jsou utvrzovány prohlášeními podobnými tomu, co tvrdil Thomas Hobbes, že život lovců-sběračů byl „ohavný, brutální a krátký“, paleontologické, archeologické poznatky, a zejména antropologické důkazy po kontaktu s dosud civilizací nezničenými žijícími společnostmi nomádských lovců-sběračů v minulém století tyto mýty vyvrátily. (9)

Životní styl společností nomádských lovců-sběračů byl nejdéle trvající lidský životní styl a současně nejúspěšnější. V kontrastu k životnímu stylu nomádských lovců-sběračů, který trval nejméně po 90 procent lidské existence, se civilizace ve svých krátkodobých existencích hroubí jedna za druhou, a za své krátké existence, spolu s většinou kultur nomádských lovců-sběračů, zničily již téměř většinu života na Zemi (10).

APisté netvrdí, že životní styl společností nomádských lovců-sběračů byl vždy procházkou růžovým sadem, a to skutečně vždy nebyl, ale co jasně ukazují je, že takový životní styl nebyl zdaleka strádavý jako civilizovaná existence; nevyžadoval odcizení, hierarchie, třídní společnost, dělbu práce, porobu, ničení přírody, byl obklopen volností, byl zdravější a rozmanitější, než je schopna poskytovat civilizace.

* Poznámka:

APisté jsou si samozřejmě vědomi, že existence společností nomádských lovců-sběračů je dnes pro civilizovanou společnost neuskutečnitelná, ale na druhé straně jsou si vědomi možnosti a potřeby, aby se stal dlouhodobým projektem posun k této existenci skrze postupné odstraňování civilizace a domestikace.

Reference:

1. John Zerzan, Elements of Refusal a Twilight of the Machines
2. Interview with Layla AbdelRahim, <http://www.inthelandoftheliving.org/essays/interview-with-layla-abdelrahim>
3. The Wayfinders, <http://wildancestors.blogspot.fi/2014/04/the-wayfinders.html>
4. James Woodburn, Egalitarian Societies
5. Jared Diamond, The Worst Mistake in the History of the Human Race
6. Armelagos, George J., Alan H. Goodman, a Kenneth H. Jacobs, The Origins of Agriculture: Population Growth During a Period of Declining Health

7. Layla AbdelRahim, Wild Children – Domesticated Dreams: Civilization and the Birth of Education
8. Eric I. Smith, Civilization Will Stunt Your Growth: Defending Primitivism from Accusations of Ableism
9. Michael Gurven a Hillard Kaplan, Longevity Among Hunter-Gatherers: A Cross-Cultural Examination
10. Layla AbdelRahim, Genealogies of Wilderness and Domestication in Children’s Narratives: Understanding Genesis and Genetics in the Untangling of Identity

FC
2015